

Smink: Somogyvári Dóra; haj: Vörös Zsuzsi; styling: Domán Melinda

SZÖVEG –
GERGELY-BAKA ILDIKÓ

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

Karakterváltásban

Mahó Andrea a kislányszerepekről felnőtt női karakterekre váltott. Ma már nem az, aki akkor volt, amikor 18 éve megkapta Az Operaház Fantomjának ikonikus főszerepét, Christine-t, aztán Júliát, Szépséget és a többi naivát. Én mégis érzek egy picit naivaságot abban, ahogyan mindenkiről a legjobbat feltételezi. Ugyanakkor látom a felnőtt, érett nőt is, és ahogyan első gyermekének hamarosan várható érkezéséről beszél, az anyát is hallom.

◆ – **Igaz, hogy gyerekkorodban egyáltalán nem is tanultál énekelni?**

– Igen. Sokan mondják, hogy már kicsiként színésznőként akartak lenni, nekem ilyesmi eszembe sem jutott.

– **Hát mi akartál lenni?**

– Mindig más. Először varrónő, mert anyukámnak az a mestersége, és az tetszett, aztán óvó néni, aztán meg tanító néni. Ehhez képest elmentem egy külkereskedelmi középiskolába, mert nem tudtam, hogy mitévő legyek, és mivel a nővérem oda járt, gondoltam, milyen jó lesz, hogy ott is együtt lehetünk. Hatalmas volt a túljelentkezés, az nagy dolognak számított, ha oda valakit felvettek, és engem felvettek. Rájöttem ott, hogy semmi közöm sincs a számok világához.

– És otthon sem dudorásztál, énekelgettél?

– De, és énekarba is jártam, meg szavalóversenyekre, de ez természetes volt, azt hittem, hogy ezeket mindenki annyira szereti, mint én. Csepelen, ahol felnőttem, nagy hagyománya van a szavalóversenyeknek, első osztályban az volt a tanító néni első dolga, hogy felmérte, hogy ki tud verset mondani. Felfigyelt rám ez a nagyon édes nő, úgy-hogy sokszor szavaltam. Anyuval mindig kiválasztottuk a verset, én azt pikk-pakk megtanultam, aztán mentem szavalni. Amikor elvégeztem a külkereskedelmit, akkor már idősebb voltam, jobban átgondoltam, hogy mit is kellene csinálnom. Azt tudtam, hogy frászt kapok a matematikától, a számviteltől, a közgazdaságtantól. A magyarórát viszont szerettem, többnyire én feleltem, mert a többieknek a versekhez nem volt túl sok érzéke. Jó volt az osztályközösség, onnan vannak a legjobb barát-nőim. Még ma is emlegetik, hogy egyszer megkérdezték tőlem, hogy „Hogy tudsz fejből megtanulni egy verset?”, én meg azt mondtam, hogy „Hát nem tudom, ti hogy tudjátok megoldani ezt az egyenletet?”

– Így jött az ötlet, hogy valami ilyesmit kellene csinálnod?

– Meg elültették a bogarat a fülembé, mert akárhová mentünk, például boltba, mindig mondták anyukámnak, hogy „milyen érdekes hangja van ennek a kislánynak!” Arra gondoltam, hogy ha tényleg egy kicsit más a hangom, mint a többségnek, akkor kipróbálom magam a szinkronizálásban. Négy évig küzdöttem, hogy elvégezzem a külkereskedelmit, nagyon elfáradtam, ezért amikor leérettségiztem, mondták a szüleim, hogy pihenjek egy évet, csináljam azt, amihez kedvem van. Azt válaszoltam, hogy szeretném kitanulni a szinkronszínészetet, úgy-hogy apukám elvitt egy hangmérnök ismerőséhez. Így kerültem be a szinkron világába, ahol nagyon édes emberekkel találkoztam, többek között Gerhardt Pállal, a világhírű szinkronrendezővel. Ő csinálta a *Flintstones* magyar változatát, a *Frédi és Béni*t, neki jutott eszébe, hogy felkéri Romhányi Józsefet a fordításra, aki rímekbe szedte az egészet, zseniális lett. A verses változat híre Amerikába is eljutott, ahol visszafordították ezeket angolra. Pali bácsi kérdezte meg tőlem, hogy miért bújok a mikrofon mögé, nem jutott-e még eszembe, hogy színpadra

álljak. Mondtam, hogy nem, de jó ötlet! Segített énektanárt, beszédtanárt, logopédust keresni. Tukacs Viola, az Operettszínház énektanára nagyon édes nő volt, megkérdezte, hogy „Maga hol volt eddig? Hát magából operettszubbrettet kell faragni!” Aztán rájött, hogy inkább primadonnát. A szubrettnék nem kell annyira nagy hangmagasság és hangterjedelem, mert ő a táncsal éri el a sikert, a primadonna viszont a hangjával hódít. Úgyhogy ez itt el is dőlt. Amikor Viola elment nyugdíjba, átadott engem Bojtor Katalinnak, azóta is hozzá járok. Ő csinált belőlem énekest.

– 18 éve játszod Az Operaház Fantomjának Christine-jét. Hogyan foglalnád össze a darab fő üzenetét?

– Nem derül ki egyértelműen a musicalből, hogy Christine beleszeret-e a Fantomba vagy sem, de én azt gondolom, hogy van rá esély. Meglátja ebben a csúnya emberben a szépet. Úgy gondolja, hogy aki ilyen gyönyörű dallamokat tud kicsikarni magából, annak akkor is szép a lelke, ha egyébként egy pokróc a személyisége. Nekem ez a fő mondanivaló. Webber egyébként megírta a történet folytatását, amit sajnos Magyarországon nem mutattunk be, de én láttam külföldön. Nagyon bonyolult, krimiszzerű, izgalmas történet, amelyben kiderül, hogy a Fantomnak van egy kisfia Christine-től. Az egyik jelenetben épp azt magyarázza a fiúnak, hogy nem szabad ítélkezni, mindig a látszat mögé kell nézni.

– Decemberben még játszottad Christine-t, most egy ideig a baba miatt nem fogod. Mit csináltál most máshogy, mint 18 éve, amikor elkezdted játszani?

– Máshogy értelmezem a szerelmet, és ez nyilván kihát a karaktermegformálásomra. Máshogy gondolkodunk ezekről az érzésekről húszévesen, mint harmincévesen, és aztán negyven fölött. De szerintem ez nem baj.

– Húszévesen a nagy fellángolásokat, a hatalmas érzelmi kilengéseket hisszük szerelemnek, aztán meg a békét, a teljes bizalmat, és azt az egységet gondoljuk annak, amiben a párunkkal élünk?

– Igen, ez így egy pontos megfogalmazás. Valamint az idő múlásával az énekes hangja is változik, érik, kicsit más színű lesz, kicsit teltebb, melegebb lesz a hangszín.

– Nyilatkoztad korábban, hogy az egy nehéz helyzet, amikor az ember már nem naiva, de még azokat a szerepeket osztják rá. Amikor elkezdted ezeket a karaktereket játszani, akkor még az voltál?

– Abszolút, egy igazi naív kislány voltam, aki mindenről és mindenkiről a legjobbat feltételezte. Valószínűleg ezért is szerettek engem használni, mert a hangiságaim megvoltak hozzá, a szerepformáláshoz meg elég volt a személyiségem.

– A novemberben bemutatott *A kincses szigetben* már nem kislány vagy, hanem nő. Mesélsz egy kicsit erről a musicalről?

– Igen, a *Mary Poppins*-sal elkezdtem nőket játszani, ennek nagyon örülök. A kincses szigetben egy amerikai festőnőt játszom, akinek van egy 12 éves kisfia. Velük ismerkedik meg *Louis Stevenson*, és mivel a kisfiú nagyon szomorú, elkezd neki mesélni, így születik a Kincses sziget. Ez a musical kerettörténete, és ez az író életét mutatja be, igaz történet! Aztán mindenféle érdekesség zajlik, például a kisfiú és az anyja is bekerülnek a színpadon megelevenedő kalóztörténetbe. Szeretem ezt az előadást, a zenéje is nagyon jó, egy német zeneszerző, Dennis Martin munkája.

– Máskor is ilyen vidám, kacagós vagy, mint ma a fotózáson voltál?

– Igen, azt hiszem, hogy ez az optimista az én alaphabitusom, és amikor mégis jön a borúlátás vagy a kishitűség, akkor tudatosan igyekszem visszabillenteni magam. Azt mondom ilyenkor magamnak, hogy „na, ez nem te vagy, tessék valahogy megbeszélni magaddal!” Van, amiben nagyon sokáig kell keresgélni, de mindenben meg lehet találni a pozitívumot – ezt vallom.

– Már egy 3–4 évvel ezelőtti interjúban mondtad, hogy megértél az anyaságra. Hogyan viselted, hogy egészen mostanáig mégsem jött a baba?

– Hát, elértem azt a kort, amikor már azzal is szembe kell nézni, hogy ez talán sosem valósul meg. Arra gondoltam, hogy ha ez így van, akkor nekem biztos más életfeladatot szántak, hiszen nem mindenkinek adatik meg, hogy anya legyen. De aztán kiderült, hogy csak váratott magára a baba. Én abszolút hiszek abban, hogy

mindennek úgy kell történnie, ahogy történik, még akkor is, ha abban a pillanatban igazságtalannak érezzük és nagyon fáj. Csomósor előfordult velem, hogy nagyon akartam egy szerepet, de nem kaptam meg, és akkor nem jöttem rá, hogy miért, de évek múlva nagyon világosan látszottak a miértek.

– Egy ismerősömék babája állítólag megnyugszik, ha azt a dalt éneklis neki, amit még a pocakban hallott a szüleitől. Te szoktál dalolni a babának?

– Hát, külön otthon nem. De mostanáig elég sokat énekeltem meg játszottam, ezeket biztos hallja. Azt érzem, hogy megnyugszik a zenétől. Arra nagyon kíváncsi vagyok, hogy felismeri-e majd ezeket a dallamokat, hamarosan kiderül.

– Milyen félelmek vannak benned az anyasággal kapcsolatban?

– Legjobban azon aggódom, hogy jól fogom-e ezt csinálni. Kérdezzem magamtól, hogy hogyan kell ezt jól csinálni, de igazából ez megválaszolhatatlan kérdés, hiszen mindenki máshogy csinálja jól. Úgyhogy igyekszem elengedni ezeket az öngyötrő gondolatokat, és az ösztöneimre hagyatkozni.

– Szerinted mit lehet tanulni a gyerekektől?

– Sok mindent! Nagyon hálás vagyok azért, hogy ilyen sokat játszhattam gyerekekkel *A muzsika hangja*, a *Valahol Európában* és a *Mary Poppins* musicalekben. Ha valamért rossz kedvem van, rögtön felvidulok attól, hogy arra gondolok, este be kell mennem a színházba, és ott lesznek a csacsogó gyerkőcök. Bemegyek közéjük, elillan minden baj, és azt veszem észre, hogy én is ott csacsogok velük. Nagyon élvezem velük a munkát, mert őszinték, nem olyan előítéletesek, mint a felnőttek, nem furkálódnak és nincs bennük rosszindulat. Legalábbis azok, akikkel én együtt dolgoztam, ilyenek. A színházi gyerekek nagyon éretten gondolkodnak, biztos az a fegyelmezetség teszi, amit ez a munka megkövetel. Azért én többször elgondolkodtam már azon, hogy jó-e ez a felnőttmunka egy gyereknek, nem biztos, hogy én engedném az enyémmek. Ez még alakul bennem, és végül is még van időm rá, hogy eldöntsem.

” *Az éneklés kimossa belőlem a rossz gondolatokat, a nyomasztó érzéseket, amelyek a lelkemben felhalmozódtak.*

Szerintem nagyon fontos egyébként, hogy az anya ne veszítse el önmagát, legyen ideje arra, amit szeret csinálni és ami feltölti őt. Nekem a színház és az éneklés ilyen. Talán szentimentálisan hangzik, de azt érzem, hogy az éneklés átmos engem. Valahogy kimossa belőlem a rossz gondolatokat, a nyomasztó érzéseket, amik a lelkemben felhalmozódtak. És szerintem, ha én jól vagyok, azt a baba is megérzi, ugyanúgy, ahogy a feszültségemet is átveszi.

– Úgy képzeld, hogy tovább játszod majd a felnőtt nő karaktereket, amikor visszatérsz a színpadra?

– Igen, ezt szeretném. Olyanokat játszani, mint a Rocksuliban az igazgatónő, aki a darab elején egyébként egy őrmester. Azt mondta a párom, hogy olyan vagyok benne, mint Hitler. Mondtam, hogy jó, akkor jól csináltam. Nagyon szigorú nő, akinek látszólag nincsenek is érzelmei, aztán persze kiderül, hogy nem így van, hiszen ő valójában egy lázadó, rokszerető ember. A kora nem hangzik el a darabban, de szerintem ő egy 40-es nő.

– A hangi adottságaid alapján operista is lehetett volna belőled. Eljátszottál már a gondolat, hogy átképeztesd a hangod, és erre a műfajra válts?

– Igen, de be kellett látnom, hogy így, hogy folyamatosan musicalt énekelek, ez nem lehetséges. Az operához szükséges énektechnikát úgy tudnám csak megtanulni, ha több évre abbahagynám a musicaléneklést. Váltogatni ugyanis nem lehet a kettőt, azt nem lehet, hogy napközben tanulom az operát, este meg musicalt énekelek.

– De te nem szívesen mondanál le a musical-éneklésről, hiszen nagyon szereted.

– Igen, nagyon szeretem, de azt nem tudom, hogy mennyire szeretném az operát, hiszen sosem próbáltam. Abban a műfajban is vannak fantasztikus művek, azt gondolom, hogy azt is nagyon élvezném. ♦